

Arrest

nr. 140 706 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Sociale Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 november 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat EECKHAUT, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Ourosogui op (...) 1977.

Op 18 juni 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in op grond van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Op 25 juni 2012 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 18 december 2012 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker, mede omdat geen geloof werd gehecht aan de homoseksuele geaardheid. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad)

Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 117 454 van 23 januari 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad aanvaardde wel de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid, doch achtte geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Op 3 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 september 2014 besliste de gemachtigde de aanvraag van 3 juni 2014 onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2014 werd ingediend door:

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

ZIE BIJLAGE

BIJLAGE

« Le concerné ayant en date du 03.06.2014 demandé l'octroi d'une autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et cette date se situant endéans un délai de six mois suivant la clôture (le 27.01.2014) de sa procédure d'asile, il a été fait usage, pour la présente décision, de la langue déterminée pour ladite procédure d'asile, à savoir le français (Application de l'Article 51 / 4 § 3 de la loi du 15 décembre 1980).

Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, qui vous a été adressée le 03.06.2014 par

[...]

Je vous informe que la requête est irrecevable.

MOTIFS : Les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle.

Le requérant invoque également comme circonstances exceptionnelles, la durée de son séjour et son intégration (attestée par des certificats de néerlandais, son permis de conduire et son permis de travail C, par un courrier avec une offre de travail du VDAB et une fiche d'inscription de DAOUST, par une attestation d'orientation sociale, par des témoignages des amis, par un témoignage stipulant qu'il est le responsable de la commission économique et sociale de l'asbl K. BELGIQUE). Rappelons que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite

auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger. Il en résulte que la longueur du séjour et l'intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles (C.E., 24 oct. 2001, n°100.223). L'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., 26 nov. 2002, n°112.863).

L'intéressé argue qu'un retour serait non souhaitable vu son stade d'intégration, qu'un retour serait inhumain et que ce serait une violation de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Un retour forcé serait aussi destructif par rapport à la vie qu'il a construit ici. L'intéressé ne démontre pas ses dires, alors qu'il lui incombe d'étayer son argumentation (Conseil d'Etat du 13/07/2001 n° 97.866). En ce qui concerne la soi-disant violation des Droits de l'Homme, nous signalons que l'intéressé ne mentionne pas quel droit serait violé lors d'un retour au pays d'origine. C'est à l'intéressé de stipuler quel droit, selon lui, serait violé s'il retourne au Sénégal. Cet argument ne peut dès lors être retenu comme circonstance exceptionnelle. L'intéressé invoque le droit à la vie familiale, vu sa relation avec Mme M. V. Signalons que l'intéressé ne démontre pas avoir une relation stable et durable avec Mme V. En effet, il atteste cette relation uniquement par deux témoignages de cette personne qui stipulent que l'intéressé réside chez elle et qu'il est un très bon ami. Il mentionne aussi habiter à la même adresse que Mme V. Ces éléments n'attestent en rien que l'intéressé a une relation avec Mme V. Or il incombe à l'intéressé d'étayer ses dires (Conseil d'Etat du 13/07/2001 n° 97.866). Il ne s'agit donc pas d'une circonstance exceptionnelle. »

Op dezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Eveneens op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

Bij de beslissing d.d. 25.09.2014, betekend aan cliënt op 07.11.2014, werd de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard door de Minister van Justitie (stuk 3).

Doch, tegen deze weigeringsbeslissing tekent verzoeker hoger beroep aan met huidig verzoekschrift (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Door zomaar te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij een stabiele en duurzame relatie heeft met mevr. V. begaat verweerster niet enkel een beoordelingsfout, maar faalt zij ook in haar motiveringsplicht. Mevrouw V. heeft al het mogelijke gedaan om wettelijk te kunnen samenwonen met verzoeker.

Enkel omdat het voor haar zo moeilijk was om de originele echtscheidingsdocumenten te bekomen waren de formaliteiten nog niet vervuld.

Momenteel liggen alle documenten voor en ligt het verdere verloop van de procedure niet meer in handen van de heer C. en mevrouw V. Zij dienen enkel de beslissing af te wachten.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo stelt de gemachtigde dat elementen van integratie en lange verblijfsduur op zich geen buitengewone omstandigheden uitmaken daar verzoeker moet aantonen waarom het voor hem uitermate moeilijk is om zijn verblijfsaanvraag in te dienen in zijn herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker heeft nagelaten in zijn aanvraag te duiden welk mensenrecht zou geschonden worden in geval van terugkeer naar het herkomstland. Aangaande het ingeroepen recht op gezinsleven met Mw. V. stelt de gemachtigde dat geen duurzame en stabiele relatie met deze dame is aangetoond nu de voorgelegde getuigenissen, evenals die van mevrouw V, waarin zij stelt dat verzoeker een zeer goede vriend is, geenszins op een relatie duiden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aanvaard.

Waar verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, voert hij eigenlijk een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag vermeldde verzoeker de volgende buitengewone omstandigheden: het in het bezit zijn van een rijbewijs, het feit dat hij over een arbeidskaart C beschikt en dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie en lessen Nederlands heeft gevolgd. Hij voert aan dat een terugkeer naar zijn herkomstland destructief zou werken ten opzichte van zijn reeds opgebouwde leven en onwenselijk zou zijn voor zijn integratie. Tot slot voerde hij aan een gezinsleven te leiden met zijn vriendin sinds 7 februari 2014.

In zijn eerste middel meent verzoeker dat de gemachtigde een beoordelingsfout begaat door te stellen dat hij geen duurzame en stabiele relatie aantoonde met Mw. V. Deze dame zou al het mogelijke gedaan hebben om wettelijk te kunnen samenwonen met verzoeker. Dit zou bemoeilijkt zijn door het feit dat originele echtscheidingsdocumenten moeilijk te bekomen waren.

De Raad kan geen manifeste beoordelingsfout bijtrecken. Zoals de gemachtigde correct heeft vastgesteld, bewijst het feit dat verzoeker met deze dame op hetzelfde adres verblijft en dat deze dame hem omschrijft als "een zeer goede vriend" geenszins dat zij een stabiele en duurzame relatie zouden hebben. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, veranderen de twee overige getuigenissen gevoegd aan de aanvraag deze vaststelling niet. De Raad stelt immers eveneens vast dat de asielaanvraag van verzoeker gebaseerd was op zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en de vrees die daaruit zou voortvloeien voor vervolging in Senegal. Deze geaardheid werd door de Raad geloofwaardig geacht. De Raad kan dan ook geenszins aannemen dat er nu voldoende elementen zouden voorliggen, met name het feit dat verzoeker sedert enkele maanden officieel is ingeschreven op het adres van mevrouw V, die zouden moeten aantonen dat hij met deze dame die meer dan dertig jaar ouder is, een duurzame en stabiele relatie zou hebben. De voorgehouden moeilijkheden om echtscheidingsdocumenten te verkrijgen, doen hier geenszins afbreuk aan.

De Raad kan uit het aangevoerde middel evenmin afleiden dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aanvaard.

Verzoeker zet overigens niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Minstens valt de uiteenzetting samen met de uiteenzetting voor de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zodat kan worden volstaan met hetgeen *supra* is uiteengezet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), alsook van de formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Verzoeker is van mening dat dit een disproportioneel risico met zich meebrengt. Enerzijds zet verzoeker hiermee zijn leven op het spel. Hij moet immers terug naar Senegal. Bovendien zal hij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De heer C. heeft zich al vanaf het begin proberen in te zetten in onze maatschappij om op zoveel als mogelijke pistes zichzelf te integreren. Ook op sociaal vlak heeft hij ondertussen een goede integratie volbracht.

Hij woont samen met zijn vriendin sinds 07.02.2014.

Op 18.12.2012 verkreeg verzoeker een arbeidskaart C waarna hij onmiddellijk op zoek ging naar werk en dit nog steeds doet.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een beloftevolle jongeman zoals Y. C., de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen. Dat hij inspanningen levert om vooruit te geraken is meer dan duidelijk een levenskenmerk. Ook de emotionele en affectieve belangen van verzoeker liggen momenteel enkel in ons land. Dit valt meer dan duidelijk af te leiden uit alle verklaringen van diverse vrienden. Vrienden en familie spreken vol lof over hem.

Zo zegt de heer M. N'G. hem al van september 2012 graag te kennen.

Ook is hij verantwoordelijk voor de economische en sociale zaken van de vzw waar hij een actief lid in is, laat de voorzitter van Y. L., de heer M. S. ons weten.

De heer H. N. kent hem als een wijs man, die bijna als familie geworden is voor hem. Tot slot beschrijft zijn vriendin, mevrouw M. V., hem als een goed geïntegreerde man, die werk zoekt en lessen Nederlands volgt. Hij is vriendelijk en bereid om iedereen te helpen. De toekomst van verzoeker ligt enkel in België. Verzoeker is ook werkbereid en bereid zich aan te passen aan de vereisten van het land (verzekering, mutualiteit, ...).

Bij een gedwongen terugkeer naar Senegal dreigt de verzoekende partij alles wat hij heeft opgebouwd in België te verliezen. In die zin is het dan ook duidelijk dat artikel 8 E.V.R.M. met de voeten wordt getreden.

Verzoeker vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat verzoeker gevaar loopt bij een terugkeer naar Senegal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient hierover nog ten gronde te oordelen.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die verzoeker loopt bij een terugkeer naar Marokko die hieruit zou kunnen volgen. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 8 E.V.R.M."

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In principe kunnen deze artikelen enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Nu de beslissing waarbij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt de thans bestreden beslissing minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat "Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen" (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepalingen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn

persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat hij zijn leven op het spel zet en vreest voor zijn fysieke integriteit nu hij zou moeten terugkeren naar Senegal. Hij poneert dat hij daar zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij stelt nog dat de Raad zich hierover ten gronde zou moeten uitspreken. Dit laatste strookt geenszins met de feiten nu de Raad bij arrest nr. nr. 117 454 van 23 januari 2014 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde aan verzoeker. De Raad achtte geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Verzoeker brengt evenwel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van het geponeerde risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Hij brengt noch in de aanvraag noch in het verzoekschrift enig nieuw element aan dat de beoordeling door de Raad van de schending van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, die nauw aansluit bij de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, had kunnen beïnvloeden in die zin dat indien het element had voorgelegen bij de Raad, dit tot een andere beoordeling had kunnen aanleiding geven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst daarbij enerzijds naar het feit dat hij sedert 7 februari 2014 met zijn vriendin samenwoont en anderzijds dat hij goed geïntegreerd is in onze maatschappij. Dat laatste staat hij met een verwijzing naar zijn arbeidskaart C en de getuigenissen van enkele vrienden en van zijn vriendin Mw. M.V. De gemachtigde zou ook hebben nagelaten uitdrukkelijk te motiveren aangaande dit risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu ligt echter enkel voor dat verzoeker sedert enkele maanden voor de bestreden beslissing officieel is ingeschreven op hetzelfde adres als Mw. M.V. Deze dame beschrijft betrokkene in haar getuigenis als *“un très bon ami qui s'intègre absolument. Il recherche [onleesbaar] du travail, a suivi les cours de néerlandais, il est gentil et prête à faire plaisir et aider les gens. Il parle avec tout le monde blanc ou noir. Il est aimé par toute ma famille »*. De gemachtigde kon uit deze verklaring, uit het feit dat ze nog maar enkele maanden op hetzelfde adres zijn ingeschreven en op basis van de twee getuigenissen op redelijke wijze vaststellen dat een stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen geenszins is aangetoond. Deze vaststelling wordt overigens ondersteund door het feit dat verzoeker op grond van zijn geardeheid een asielerzoek had ingediend.

In casu kan geen gezinsleven worden aangenomen, zoals wordt bedoeld in artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 (EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in geval van een eerste toelating ook positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het privéleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

In casu wordt niet betwist dat het gaat om een eerste toelating, nu verzoeker enkel tijdens zijn asielpprocedure die anderhalf jaar heeft geduurd over een verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoeker behoorde aldus te weten dat zijn situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Niettegenstaande zijn asielaanvraag in 2012 werd afgewezen door het CGVS, een afwijzing die later werd bevestigd door de Raad, en hem reeds een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft hij er voor geopteerd om zijn illegaal verblijf te bestendigen en heeft hij in deze omstandigheden het privéleven waarnaar hij verwijst ontwikkeld. Een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf, kan geen aanleiding geven tot positieve verplichtingen in hoofde van de staat en maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde zou nagelaten hebben te motiveren omtrent het risico op schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op het aangehaalde recht op gezinsleven met Mw. M.V. en op redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat geen stabiele en duurzame relatie met Mw. M.V. werd aangetoond. Ook de elementen van integratie werden betrokken in de motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Minstens valt zijn uiteenzetting samen met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg volstaat het dan ook hierbij naar het *supra* geschrevene te verwijzen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES